

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 640/2015
09.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле Д.Ва. из А., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из А., против туженог S.h. ДОО из А., кога заступа З.М., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 671/14 од 12.08.2014. године, у седници одржаној 09.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 671/14 од 12.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу, Судске јединице Аранђеловац П1 401/13 од 18.10.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је поништено као незаконито решење туженог број 06/08. од 06.08.2010. године, на основу кога је тужили отказан уговор о раду закључен под бројем 19/08 од 19.08.2009. године и обавезан је тужени да тужилу врати на рад, као и да јој накнди трошкове парничног поступка у износу од 198.000,00 динара.

Након одржане расправе у поступку пред другостепеним судом, Апелациони суд у Крагујевцу је донео пресуду Гж1 671/14 од 12.08.2014. године, којом је у ставу I укинуо пресуду Основног суда у Крагујевцу, Судске јединице Аранђеловац П1 401/03 од 18.10.2013. године. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог број 06/08 од 06.08.2010. године, којим је тужили отказан уговор о раду и обавезан тужени да је врати на рад. Ставом III изреке, обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези са чланом 506. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код туженог и обављала је послове помоћног радника – посластичара по основу уговора о раду на неодређено време од 19.08.2009. године. Решењем туженог од 06.08.2010. године, тужилци је отказан уговор о раду због тога што је дана 28.07.2010. године, са још две раднице туженог самовољно напустила радно место 15-20 минута пре истека радног времена, које је у поподневној смени трајало до 22,00 часова. Директор туженог је видео тужилцу и две запослене раднице испред пословних просторија 15 односно 20 минута пре истека радног времена, док је производња код туженог још увек била у току. Понашање тужилце и две запослене раднице је од стране послодавца санкционисано отказом уговора о раду. Пре доношења оспореног решења, тужени је писмено упозорио тужилцу на постојање разлога за отказ уговора о раду на које се изјаснила.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно закључио да су се у конкретном случају испунили услови за отказ уговора о раду предвиђени чланом 179. тачка 3. Закона о раду, према коме послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилна је оцена другостепеног суда да је тужилца поступила супротно стандарду очекиваног понашања запослених радника у производњи, на тај начин што је дана 28.07.2010. године, пре краја радног времена, неоправдано напустила радно место, а што представља разлог за престанак радног односа. Тужилци је после писменог упозорења законито отказан уговор о раду, применом члана 179. тачка 3. Закона о раду, у законитом поступку сагласно члану 180. овог закона. Решење о отказу уговора о раду донето је због нарушавања радне дисциплине односно понашања због кога запослени не може да настави рад код послодавца. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешно примењеном материјалном праву, а као разлог наведено да у решењу о отказу уговора о раду нису наведене повреде радних обавеза које су интерним актом послодавца или уговором о раду санкционисане престанком радног односа.

Из наведених разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**